

Úti beszámoló a Karancs-Medves hegységben tett csillagtúráról 2016. május 20-24.

Május 20-án, pénteken indult útnak 9 fős csapatunk Budapestről, a Stadion buszpályaudvarról. Bő másfél óra utazás után megérkeztünk Salgótarjánba, ahol már várt minket két kedves tagunk és túravezetőnk is egyben: Fancsik Zsuzsanna és Válócziné Pintér Györgyi. A helyi járatallal kimentünk Somoskőújfaluba és elfoglaltuk a szobáinkat fogadóban. Gyorsan megebédeltünk, majd elindultunk az első túrára. A somoskői buszvégállomástól indultunk el a zöld jelzésen, amely a macskalyuki kőbánya felé vezetett. Hamarosan átléptük a szlovák határt és egy szép tisztásról elénk tárult a vár látványa. Utunk üde zöld erdőben, kis patak mentén vezetett, a napsütötte tisztásokon szebbnél szebb tavaszi vadvirágok nyíltak.

A tanösvény melletti táblák bemutatták, hogyan folyt egykor a kőbányászat, a kő szállítása és feldolgozása. A kis településen egykor üzemi épületek, lakóházak álltak, volt iskola is. Elhaladtunk a romos épületek mellett és hamarosan egy kilátóhoz értünk, ahonnan szép panoráma tárult a szemünk elé. Majd bekanyarodtunk a bányaudvarba és megcsodáltuk a meredek bazaltfalakat. A növényzet szépen visszafoglalja az elhagyott területet, a gödrök alján kis tavak csillognak.

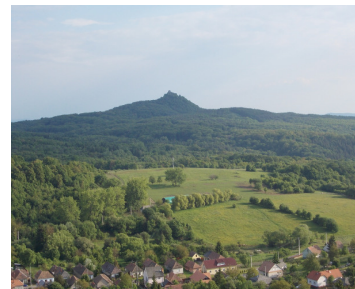

Tovább indultunk a tanösvényen a vár irányába, felfelé vezetett az utunk, hamarosan elértük a Krúdy-forrást. A forrás vize kis tavat táplál, a tó közepén mesterséges sziget. Rövid pihenés után

folytattuk utunkat, mely meredeken fölfelé vitt, a somoskői vár alatti híres bazaltömléshez. Útközben áthaladtunk egy törmeléklejtőn, ahol több, bazaltkőből kirakott emlékoszlop állt.

Elértük az Európa-szerte híres bazaltömlést, megcsodáltuk szépen ívelt formáját. Hamarosan a vár külső fala alatt találtuk magunkat, mely szemmel láthatóan a helyben bányászott bazaltoszlopokból készült. Meredek lépcsőkön kapaszkodtunk fel a kapuig. A szépen helyreállított toronyból csodás panoráma tárult a szemünk elé.

A vár alatti tisztáson áll a Petőfi kunyhó, ahol nagy költőnk országjárása során egykor megszállt. A hegyoldalban pedig az aradi vértanúk emlékművét láthattuk. A buszmegálló melletti temetőben található az egykori 48-as honvédszázados, Somoskői Somoskeőy István szépen gondozott sírhelye.

A szép túra után hazamentünk a szállásunkra, elfogyasztottuk a finom vacsorát és hamarosan nyugovóra tértünk.

Másnap, szombaton, a Róna-fennsík és a Szilváskő várt minket. Reggeli után kibuszoltunk Salgóbányára. A Karancs szálló parkjában megnéztük a régi bányabejáratot, majd elindultunk a Zagya forrásához. Onnan az erdőn keresztül kiértünk a Róna-fennsíkra, mely Közép-Európa legnagyobb fennsíkja. Ragyogó napsütésben gyalogoltunk, térdig érő fűben, színpompás vadvirágok között. A távolban feltűntek a salgói vár romjai. Egy kőkeresztnél megpihentünk.

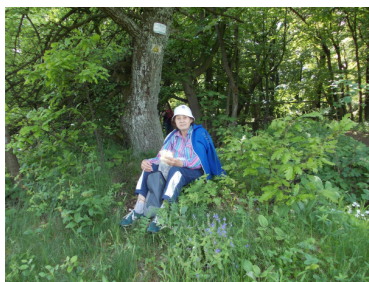
Elértük a Mogyorós-kilátót, felmáztunk rá. Majd tovább haladtunk a réten és egy karám mellett elkanyarodtunk Szilváskő irányába. A bocik érdeklődéssel néztek minket, mi meg őket.

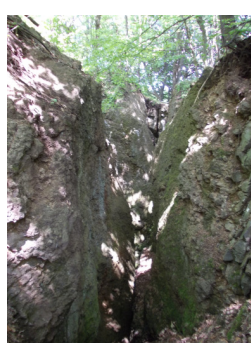
Szilvaskő lábánál egy kicsiny bányásztelepülés omladozó házai között felkanyarodtunk a hegyre, egy pihenőnél ebédszünetet tartottunk és az erdő hatalmas fáinak között elértük az első bányaudvart.

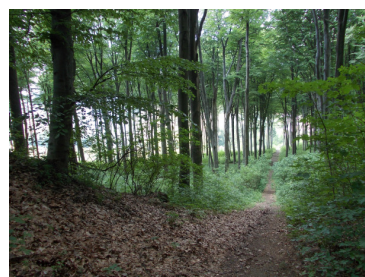
Tovább haladtunk felfelé, az ösvény bazaltsziklák között vezetett a csúcsra. A korláttal védett, kijelölt útról tilos volt letérni, a felszínen megannyi mélyedés jelezte a mélyben beomlott bányajáratok helyét. Kicsit megpihentünk és élveztük a csodás kilátást.

Elhaladtunk egy mágneses szikla mellett, amelynek olyan magas a vasérc tartalma, hogy kitéríti az északi irányból az iránytűt. Majd következett az a 10 m mély sziklahasadék, amelynek alján sokszor még nyáron sem olvad el a hó, ezért különleges, a külső hőmérsékletnél jóval hidegebb mikroklimával rendelkezik. Különleges, kettős-hármas törzsű, összenőtt fákat is láttunk.

Az ösvényt követve szép lassan megkerültük a csúcsot és elindultunk lefelé. Ismét egy elhagyott kőfejtő került utunkba, a bazaltsziklát rengeteg vadvirág díszítette.

A kis bányásztelepülésen kulacsainkat feltöltöttük hideg vízzel és továbbindultunk a Róna-fennsík felé. Útba ejtettünk egy szép kis tavat, ahol helyi fiatalok éppen az előző esti lagzi fáradalmait pihenték ki, majd elértük a Karancs-Medves Tájvédelmi Körzet határát jelző követ.

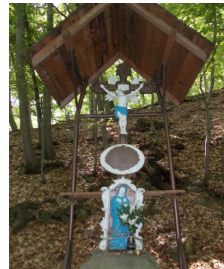
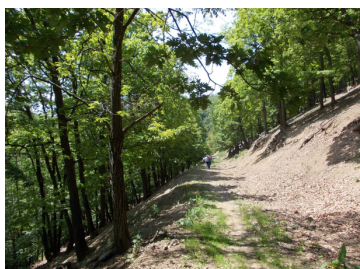
A réten át visszasétáltunk utunk kiindulási pontjára, Salgóbányára. Kívülről megnéztük a volt Kaszinó épületét, amely ma Geocsodák Háza néven kiállítóhelyként működik. Egy régi jellegzetes bányászház kerítésén illatos rózsák hajoltak ki. Hamarosan jött a busz és visszavitt minket a szállásra. Hamar nyugovóra tértünk, mert másnap nagy út várt ránk.

Vasárnap reggel bőséges reggeli után gyalogosan indultunk neki a Karancs-csúcsnak. Két túratárs úgy döntött, hogy ők más programot csinálnak, nem tartanak velünk. A határ szlovák oldala felől kapaszkodtunk fel a hegyre. Megsimogattatunk egy békésen legelésző lovacska és egy gyönyörű vadvirágos réten át beértünk az erdőbe. Árnyas fák között vadetetőre és magaslesre bukkantunk.

Az időjárásra nem lehetett panaszunk. Egy pihentető ösvény után meredek útszakasz következett, kétszer is megálltunk és leültünk az útra bedőlt fákra. Végül felértünk az ösvény végére, és megpillantottuk a Szent Margit forrást. Pihenőnek már régén örültünk ennyire.

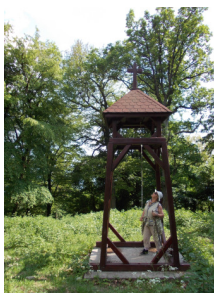
Ebédsszünet után nekiindultunk a csúcs meghódításának. Még várt ránk egy enyhén emelkedő szakasz, azután felbukkant előttünk a kilátó. A legfelső szintről gyönyörű panoráma tárult a szemünk elé. Tiszta időben ellátni egészen a Tátraig. Integgettünk a szemközti adótornyon lévő webkamerának, reméljük, az itthoniak láttak minket. Találkoztunk egy kedves fiatal párral, két gyönyörű ikerbabát hoztak magukkal. Hiába, a turistáskodást nem lehet elég korán elkezdni.

Íme a bizonyság, hogy kicsiny csapatunk fent járt:

Nekivágtunk a szomszédos csúcshoz, ahol a XIV. századi, romjaiból 1991-ben újjáépített Szent Margit kápolna várt minket. A kápolnával szemben egy Trianon-emlékmű emlékeztet történelmünk e szomorú pillanatára. Az emlékmű alatti piciny helyiségben sokáig egy remete lakott, ő gondozta a kápolnát és a környékét. A II. világháború után elüldözték onnan, nem tudni, mi lett vele. Egyik túravezetőnk férje, Válóczy István mesélte, hogy ő gyerekkorában sokszor felment hozzá gyalog Salgótarjánból, segített a favágásban, tűzrakásban, vízhordásban, néha még az éjszakát is ott töltötte. Mikor eljött a dél, a remete készített valami egyszerű ételt, megebédeltek, beszélgettek. A környékbeli falvakból az asszonyok mindig vittek túrót, tejfölt, szalonnát, ha elzarándokoltak a kápolnába.

Elindultunk visszafelé a már ismerős úton, lefelé gyorsabban haladtunk, a nap sem sütött már olyan erősen, mint délelőtt, a meredek útszakaszt is könnyebben tettük meg a lejtőn lefelé. A vadedető közelében az ösvényen váratlanul egy szarvas ugrott át előttünk az úton. A fogadóba érve már várt minket az a két túratárs, akik nem jöttek velünk. Elmesélték, hogy egyikük bement Salgótarjánba

városnézésre és a múzeumba, a másik pedig kiment a somoskői várba fényképezni. Gyors kézmosást követően megvacsoráztunk és összekészítettük a cuccainkat a másnapi fürdőzéshez.

Hétfőn Bükszékfürdőre mentünk, hogy kipihenjük az előző nap fáradozásait. Sajnos a menetrend miatt korán kellett kelniünk, így a reggeli helyett bőséges hideg csomagot kaptunk. A fürdő kellemes környezetben fekszik, vannak gyógyvizű medencéi, szaunái, úszómedencéi, csúszdái. Itt fakad a híres Salvus-víz forrása is. Sajnos, mivel még csak május volt, a kültéri medencék közül csak egy üzemelt, amiben próbáltunk úszni, bár a víz szintje ehhez nem volt elég magas. Napoztunk, fagyiztunk, beszélgettünk, végül a 16.40-es busszal hazajöttünk. A salgótarjáni átszálláskor még volt időnk arra, hogy beugorjunk egy cukrászdába pár finomságért. Vacsora után még sétáltunk a faluban, élveztük a finom friss levegőt, megcsodáltuk a virágos kerteket, majd gyorsan összecsomagoltunk, hiszen másnap utaztunk haza.

Kedden, az utolsó napunkon gazdag reggelivel indult a napunk. Tea, tejeskávész, bundáskenyér, kalács, lekvár volt az asztalon. Csomagjainkat elzárt helyre tettük és nekiindultunk a salgói vár meghódításának. Ezen a napon csatlakozott hozzánk az egyik túravezetőnk férje és a nővére is. Kedves túravezetőnk saját sütésű hájas tésztával leptek meg minket, hatalmas energiáról és vendégszeretetről téve tanúbizonyságot. Isteni finom volt.

Busszal kimentünk a már ismert Salgóbarányára, a piros jelzésen először a Boszorkánykőre mentünk fel. A legenda szerint itt gyülekeznek a környék boszorkányai, ezért csak halkán szabad beszélgetni, nehogy magunkra haragítsuk őket. A szikla tetejéről csodálatos körpanoráma tárult a szemünk elé.

Sajnos eléggé borús idő volt, gyülekeztek a felhők a fejünk felett, így kellett hát minél előbb felérni a várba. Meredek úton kellett felkapaszkodnunk, az út mellett ismertető táblákon lehetett olvasni a vár és a várhegy történetét. Egyszer csak ott álltunk a vár falai alatt, ahol hatalmas márványtábla

hirdeti, hogy 1945. június 11-én itt járt Petőfi Sándor. Maga a vár hatalmas bazaltszikla tömbre épült, romjaiban is nagyon impozáns. Éppen felértünk a toronyba, amikor elkezdett esni az eső. Így is elég messzire el lehetett látni, érdekes volt látni a távoli hegyeken az esőfüggönyt.

Alábbhagyott az eső, gyorsan elindultunk lefelé. Egy tanösvényen igyekeztünk az eresztvényi fogadó irányába. A várhegy oldalát méretes bazaltsziklák között 130-150 éves erdők borítják. Táblák ismertetik, hogy ez erdők történetében hogyan váltották egymást a különböző fafajták. A környékeliek szívesen járnak ide kirándulni, piknikezni. A bükkösök között helyenként hatalmas tölgymatuzsálemekkel találkozhatunk. Itt is találtunk egy régi bányabejáratot, két lelkes túratársunk igyekezett helyreállítani a bejáratot.

A Várberék-patak kanyargós partja mellett sétálva leértünk Eresztvénybe. A Fenyves Büfé két kedves fogadósa már ebéddel várt minket: palóc gulyásleves csomborral ízesítve, lekváros és kakaós palacsinta. Volt finom házi készítésű barna sörük is. Ebéd közben egy kiránduló gyerekcsoport is betért hozzánk jégkrémért.

A kiadós ebéd után fájó szívvel mondtunk búcsút a gyönyörű tájnak. Busszal bementünk Somosköőfaluba, elköszöntünk a vendéglátóinktól, akik az öt nap alatt végig nagyon szívélyesek voltak és finomakat főztek nekünk. Egyik túravezetőnk saját készítésű parenyica sajtot hozott nekünk, amiből mindenki vitt haza magának, vagy ajándékba. Elköszöntünk túravezetőinktől is, bár tőlük az elválás nem lesz hosszú, hiszen a felvidéki úton nemsokára találkozni fogunk. Majd busszal bementünk Salgótarjánba. Az egyik megállóban nagy csapat, vidáman csivitelő óvodás szállt fel a buszra, jobb kedvre derítve minket is. Az út utolsó felvonásaként távolsági buszra szálltunk és hazautaztunk Budapestre. Ahogy haladtunk délre, egyre jobban belefutottunk egy sűrű vihar

közepébe és megállapítottuk, hogy nagy szerencsénk volt az időjárással. De nemcsak az időjárással. Az út során mindenhol kedves, segítőkész emberekkel találkoztunk, a szállásunk tiszta és kényelmes volt, az étel finom, a személyzet előzékeny. Kedves túravezetőink végig nagy szeretettel és türelemmel kalauzoltak minket az öt nap alatt, felkészültek, lelkesek, barátságosak voltak. Ezúton is köszönjük nekik, hogy ilyen széppé varázsolták az utunkat és reméljük, hogy a nem is oly távoli jövőben lehetőségünk lesz még együtt túrázni a Karancs-Medves hegységben, ezen a varázslatosan szép és érintetlen tájon.

Mógor Gabriella